

Vychází 1., 10., 20. každého měsíce o 11. h. Expedice se nachází u města Pešti na masném trhu v 1. poschodí. Za inserty platí se mimo kolek 30 kr. za řádek 3 kr. poprvé, 2 kr. podruhé.

DALIBOR.

Předplácí se: půll. 1 zl. 50 kr., celor. 3 zl. r. č. S poštou: půll. 1 zl. 70 kr., celor. 3 zl. 40 kr., rak. čísla. Pro státy německé: půll. 1 tolar, 8 nov. gr. celoročně 2 tolar. 16 nov. gr.

Časopis pro hudbu, divadlo a umění vůbec.

Odpovědný redaktor: Emanuel Meliš.

Slovo o kupování a opatrování piana.

Kupujeme-li nové piano, vymíňme si, abychom je alespoň 4—8 neděl doma zkoušeti mohli. Přivezeme-li je domů a postavíme-li je na své místo, *nesmí*

- značně rozladěno býti*, když i při špatném počasí na delší cestě bylo. Dovážka, která jen několik hodin trvá, nesmí na ladění žádného vplyvu míti. Když piano 4 neděle doma na zkoušku máme, nemá taktéž rozladěno býti.
- Všechny tóny musí se dát silně vyvésti a stejný zvuk a dozvuk míti, přitom musí tóny ale čistě a bez přimíšení jiných tónů zníti; dlužno tedy jednotlivý tón za tónem zkoumati.
- Musí způsob hry pružný a stejnoměrný a práce na klávesách a v nástroji čistá býti.
- Musí všechny struny čistě a bez syčení zníti, sejme-li se z nich dusítko.
- Musí úhoz paliček (kladivek) správně a silně dát se vyvésti, aniž by přitom tíže paličky aneb její zpátečné padnutí cukáním v prstech se ucítila.

Co hlavní ochranné prostředky proti rychlému se kažení piana jsou následující :

- místo, na kteréž se piano postaví, musí suché a čisté býti;
- příkryvka (nejlépe z kůže, voskového plátna neb gutta-perky), která přes celé piano dosahovati musí;
- co možna nejbedlivější opatrování nástroje (zvláště uvnitř) před prachem, vlhkým vzduchem a před rychlým střídáním se tepla se zimou;
- solidní zacházení s pianem mezi hrou, t. j. varovati se všeho přílišného tlučení na nástroj a
- co možná stejnoměrné vyluzování všech tónů.

Piano, na něž se ustavičně do jedné a té tóniny hraje, stane se přirozeným způsobem *nestejným*, jelikož se vždy těch samých klávesnic užívá. Pohybují se proto vždy tytéž články mechaniky, co zatím ostatní *nečinně* odpočívají. Oheby těchto v činnost uvedených částí trou se proto poněmáhlu. Tóny znějí pak ostřeji, jelikož se látka, jižto paličky lemovány jsou, u těchto tónu obnosí.

Z toho vysvítá, jak škodné jest pro piano, když se naň hrají válčíky, polky, kvapíky a kusy nápodobného druhu, při nichžto se vždy těch samých klávesů čili tónů užívá.

Častější přeladování piana škodí zvuku všech tónů. Ozvučná půda (Resonanzboden) musí se vždy při tom na jiné záchvěvy uvyknouti a ztratí touto změnou vždy více na přirozené pružnosti. Nejskodlivější jest ladění zpátečné neb níž, jelikož se tím i struny kazí.

Aby se nástroj před vlhkým vzduchem uchránil, dlužno k tomu hleděti, aby se okna, když je mlhavo a deštivo, neotvírala; ano, když i páry v pokoji se nachází, nesmí okna se otvírati. Vnikne-li vlhký vzduch do piana, stane se obyčejně, že struny kysličníkem se potáhnou; též škodí to ústrojí a samé ozvučné půdě. Usadí se totiž pomocí vniklé vlhkosti prach, a utvoří na kůži a dřevě jistý druh plesniviny: zvuk se stane temným a pohyblivé částky ztuhnou. Naproti tomu je velké dobrodiní pro piano, když nástroj při jasném, čistém povětří otevřeme; avšak přitom dlužno vystřící se průvanu.

Dále musí se k tomu hleděti, aby se pod pianem podlaha nemyla. Chce-li ale přece ješitná hospodině podlahu čistou míti, nechť odstrčí piano a pak nechť místo umýt dá; avšak piano se jen tehdy na své předešlé místo dá, když již umyté místo *zcela suché* jest.

Při volení místa pro piano hledme k tomu, aby naň nevál průvan a aby k vlhké stěně státi nepřišlo. Nejlepší místo je vždy prostřed pokoje. Jelikož to ale vždy možná není, dejme, pak-li že stěna studená neb vlhká jest, raději stěnu několika prkny pobiti a tak bude pak neškodno, piano k stěně postaviti.

Josef Seger.

V polovici 18. století slynul v Čechách Seger co hvězda první velikosti na obzoru hudebním. Byl on ode všech hudebních znalců jednohlasně za nejdůkladnějšího varhaníka nejen v Čechách, nýbrž i v celém Německu považován a jmenovitě D. G. Türk, ředitel hudby v Halle, jakož i koncertní mistr Ernst v Gotě úsudek tento úplně stvrdil. Ano, Ernst byl pro skladby Segertovy tak zaujat, že jich velkou část od skladatele zakoupil, aby vydáním jejich klesající vkus Němců povznesl. Seger nevynikal ale pouze svou velkolepou a ušlechtilou a solidní hrou na varhany a svými skladbami, nýbrž skvěl se i co theorik a výborný učitel v komposici. Segrův byl střediskem jinochů a mladých mužů, po vyšším hudebním vzdělání bažících. Co za našich časů je mladíkům

varhanická škola, to byl Seger žákům svým, a málo kdo mohl se tolikými výtečnými žáky honositi jako právě Jos. Seger. K nejznamenitějším chovancům jeho náleží: Josef Mysliveček, Jan Koželuh, Matěj Sojka, Karel Kopřiva, Jan Kuchař, Čeněk Mašek, Bartoloměj Votava, Josef Wurscher a jiných více, kteří jsou chloubou naší vlasti.

Seger (čili jak jej jiní nazývají Zekrt), narodil se r. 1716 v Řepíně blíže Mělníka a osvědčoval již záhy velký hudební talent. Co chlapec živil se hudbou a dobyl si prostředků, že ve svých studiích v Praze pokračovati mohl a že konečně důstojnosti magistra filosofie dosáhl. V tom čase, co humaniora na akademickém tehdejší jezuitském gymnasiu studoval, měl *Seger* krásný altový hlas a zpíval r. 1729 s velkým úspěchem v opeře, která se tenkrát v klementině dávala. Od toho času umínil si vedlo svých studií hudbě se věnovati a učil se zvláště na varhany a zanášel se komponováním. Jeho první učitel byl znamenitý mnich minoritský *Bohuslav Černo-horský*, pod nímž nejprve co altista při farním chrámě sv. Jakuba v Praze byl. *Seger* získal si lásku Černo-horského zvláště tím, že několik těžkých variací, ježto cizí virtuos v tomto klášteře s velkou pochvalou přednášel, velmi dobře pojav nazpamět je na housle opět zahrál. Laskavý tento mnich poskytl Segrovi příležitosti, že partitury nejznamenitějších skladatelů studovati mohl. Studoval bedlivě hudební díla a spisy nejproslulejších mužů, na př. Car. Marcella, A. Caldary, J. J. Fuxe, Fr. Tummy atd. Velkého vplyvu na vzdělání a zdokonalení Segera v generalbassu měl varhaník svatomichalského kostela Felix Benda. Takto vzdělával se *Seger* ustavičně a stal se v krátkém čase tak znamenitým varhaníkem a klassickým skladatelem, že za svých časů žádného sobě rovného neměl. Brzy na to obdržel místo druhého houslisty u farního chrámu sv. Martina, kdež s výtečným varhaníkem *Zachem* několik let prožil. Sám *Zach* vážil si Segra tak velice, že jej v pozůstalém listu, jenž se po něm v pokoji jeho našel, řediteli kůru u sv. Martina Šimonu Briximu za nejlepšího varhaníka pro uprázdněné místo varhanické u sv. Martina doporučil. Brzy se vyplnilo přání Zachovo. *Seger* obdržel varhanické místo v tomto kostele a v chrámě Týnském zastával místo prvního houslisty po 6 let.

Na to obdržel u Pražského magistrátu varhanické místo v Týně, kteréž 41 let jakož i varhanické místo u křižovníků 37 let k největší chvále zastával. Když jej císař Josef II. r. 1781 v chrámě u křižovníků na varhany hráti slyšel, obdivoval jeho umělost a důkladnost a projevil přání, že by tohoto znamenitého muže rád u své kapelly ve Vídni měl a poslal mu několik měsíců na to dekret; avšak Segra nebylo více. Zemřel dne 22. dubna 1782 o 12. hodině v noci v 60. roku svého stáří. Jeho mrtvola byla u farního chrámu sv. Haštala na Starém městě slavně pohřbena.

Seger byl důkladný učitel generalbassu a kontrapunktu. Dvorní kapelník L. Gossmann, také Čech, pravil o něm, že byl nejvýbornější varhaník, co jich jen znal.

Též anglický hudební cestovatel Dr. Burney stvrdil nejen tento úsudek, nýbrž chválil též jeho rozsáhlou známost děl všech slavných skladatelů Evropských, jakož i jeho něžný, přívětivý a ochotný charakter v obcování. *Seger* složil

velké množství mší, nešpor, motett, litaní, žalmů a jiných kostelních skladeb, jakož i též mnoho chorálů, praeludií, fug, toccat atd. pro varhany z větší části v rukopisu. Jeho velkou zásobu musikalií jakož i Segertovy skladby zdědil jeho zeť Fiebich. Z jeho skladeb vyšlo tiskem: *S toccat a fug* pro varhany, jež Dan. G. Türk, ředitel hudby v Halle pro tisk upravil a u Breitkopfa v Lipsku vydal; pak „*Praeludia pro varhany*“ v Lipsku u Hofmeistra.

V é v o d a.

Fraška v 1 jednání od Alexandra Arna.

(Pokračování.)

7. výstup.

Hospodský. Cizinec.

Cizinec (hledal ve své toboлке, vyndá a rozloží několik papíru před sebe, uchopí zvonek a zazvoní).

Hospodský (vběhne spojovacími dveřmi k cizinci). Co ráčí Vaše Milost?

Cizinec. Přineste mi psací náradí.

Hospodský. Hned, hned! (Běží do šenkovny zpátky) Jakube! (Volá ven prostředkem) Jakube! běž ke kupci a přines za dva krejcarey papír na psaní, zde jsou peníze (dá mu je ven). Teď si můžu dvojnásobně gratulovat; já mám dobrý nápad — a jaký nápad! Prach a broky! Kapoun se hodí za plot, ten zlatoušek sedí tamto (ukazuje k cizinci).

Cizinec (zvoní). U čerta, kdy to bude? Faitez vite!

Hospodský (který myslí, že je volán, praví otevřenými dveřmi). Prosím za odpuštění, já se jmenuji Michal a ne Vít — papír tady bude hned.

Cizinec. Čisté to hospodářství.

Hospodský. Jakuba vypovím ze služby. Ten člověk je jako hlemejžd (běží prostředkem šenkovny ven, vrátí se hned s papírem). Konečně! (Nesa jej cizinci.) Zde je papír, Vaše Milosti.

Cizinec. Bien! — Ale s tímto šfourátkem na zuby nemohu psát, dejte mi nějaké péro.

Hospodský. Prosím tisíckrát za odpuštění. (Běží opět do šenkovny, vezme péro a podá je opět cizinci.) Tu jest péro.

Cizinec. A kde pak je inkoust?

Hospodský. Pane na nebesích — na ten jsem zapomněl! (Vběhne do šenkovny a křičí) Inkoust! — inkoust! — Kačenko, kde je inkoust?

8. výstup.

Kačenka. Předěšli.

Kačenka (vběhne prudce do šenkovny). Celé město jest v napnutí.

Hospodský. Inkoust nemohu nalézt.

Kačenka. Ta pověst koluje po celém městě.

Hospodský (vždy rozhořleněji). Kde máš inkoust, Kačenko!

Kačenka (odloží se sebe šatek). Inkoust?

Hospodský. Nezdárné dítě, nehlas se ke mně.

Kačenka. My nemáme žádný inkoust. Ale pan Foukal má nějaký.

Hospodský. Kde pak?

Kačenka. Ve svém pokoji.

Hospodský. Já osel! (jetí do druhé světnice, najde v koutě kalamář, který postaví před cizince.) Prosím tisíckrát za odpuštění.

Cizinec (píše). Zdáte se být trochu zapomělivým.

Hospodský. Taková nesmírná radost, to není divu.

Cizinec. Snad se váš hostinec dobře nevyplácí?

Hospodský. Na to si nemohu právě stěžovat; ale tak vznešený host jako Vaše Milost mne ještě nikdy v mém 34 letém šenkování svou vzácnou návštěvou nepoctil.

Cizinec (usmívavě). Těší mne, že se mi právě přihodilo tady cestovat. — Přineste mi laskavě svíci, rád bych pečetil.

Hospodský (spěchá do šenkovny). Kačenko! světlo!

Kačenka (mezitím byla dychtivě brzy poslouchala, brzy zase klíčovou děrou pozorovala; ulekne se, vyndá z police svíčku). Zde je, otče!

Hospodský. Tak! (Chce ji donést cizinci, obrátí se ale čerstvě.) Kačenko, nějaký svícen!

Kačenka (přinese svícen, strčí do něho svíčku). Já jsem dnes celá konfus.

Hospodský. Člověk nesmí nikdy hlavu ztratit. Já pamatuji na všecko. (Vezme světlo, nese jej k cizinci). Tu je, Vaše Milosti!

Cizinec (spěšně píše). Dobře, děkuju.

Hospodský (vrátí se do šenkovny). Kačenko — já mám nějaký nápad — to je nápad, pravím ti! — Prach a broky! to je nápad!

9. výstup.

Mikula, hned na to Všetečka. Předešli.

Mikula (prostředkem do šenkovny; trochu hluchý). Pozdrav Pánbůh, strejčku zlatoušku! gratuluju.

Hospodský. Hehehe! (mu do ucha.) Už mi nebudete říkat „zlatoušku,“ budu se jinak jmenovat, docela jináč.

Mikula. Oho!

Všetečka (velmi nadutě do šenkovny). Zejtra, kapoune! — hm — slyšel jsem, máte hosty. Těší mne.

Hospodský. Děkuju, pane čtvrtníku. Štěstí přichází přes noc; to se u mne vyplnilo.

Všetečka. No, pane Mikulo, Vy jste také zde?

Mikula. Děkuju za zeptání; teď je jí zás lépe.

Hospodský (k Všetečkovi, ukazuje na ucho). Dnes zas notně nedoslýchá.

Všetečka (velmi důstojně). Hm — hm — myslí že se ptám na jeho starou.

Mikula (k Všetečkovi). Snad se sem sejdou všechny honorace?

Všetečka (pokyne hlavou, k hospodskému). Kapoune, je-li pravda, bydlí nahoře?

Hospodský. Nikoliv; Jeho Výsost ubytovala se, poněvadž zde jen několik hodin pobyde, pro větší pohodlnost dole.

Všetečka. Tak!

Mikula. Kde pak bydlí?

Hospodský. Vedle, zde.

Cizinec (složil psaní, přistrčí vosk k svíci, zhledá, že není rozsvícena a je na to mrzut).

Mikula. Tedy ve Hvězdě? Já myslel že zde „u kapouna.“

Cizinec (silně zvoní).

Hospodský. Co ráčí Vaše Milost! (spěchá k němu.)

Mikula (k Všetečkovi). Tedy ve Hvězdě! pročpak se vystěhoval?

Všetečka (vysvětlí nedorozumění Mikulovi).

Cizinec. Ten člověk zdá se být ztřeštěný. Co pak mám dělat se svíčkou, když nehoří.

Hospodský (udeří se do čela). Prosím stotisíckrát za odpuštění. (Běží se svíčkou do šenkovny.)

Cizinec (píše dále).

Hospodský. Kačenko! — Sirky!

Kačenka (mezitím připravila stůl pro 8 až 12 osob; podá hospodskému sirky). Zde otče.

Hospodský. Pospěš si, Kačenko; tabule musí být punkto ve dvanáct hodin připravena. (snaží se nadarmo rozsvítit sirku). Utracené sirky!

Všetečka. Kapoune!

Hospodský. Já jsem ošizen, sirky mi nechtějí chytat.

Všetečka (přemýšleje, položí si prst na nos). Kapoune! Víte to jistě, že ten cizinec je jistě tak vznešený host?

Cizinec (zvoní silně).

Hospodský (moří se s rozsvícením sirek). Zejtra časně ráno udám toho nezdárného Válka, který mne s těma sirka-ma napálil.

Mikula (který jeví neustále zvědavost, klade vždy ruku k uchu, aby lépe slyšel). Co pak se stalo?

Hospodský. Ten Foukal je ničema, on mi je poradil.

Cizinec (zvoní ještě silněji).

Mikula (k Všetečkovi). Co! Foukal že nic nemá a že ho zradil?

Hospodský (rozzlobeně). Zýtra hned z rána ho vypovím z bytu.

Všetečka (k Mikulovi). Jen nebudte tak příliš hluchý, milý Mikulo!

Hospodský. Od zejtrka nebudu brát jeho týdeník.

Mikula (k Všetečkovi). Co jste pravil?

Cizinec (zvoní tak dlouho, dokud nepřinese hospodský rozsvícenou svíčku). (Pokračování.)

Mladistvý hudec.

Povídka.

(Pokračování.)

II.

Jak mile obě děti domů přišly, tázala se jich mladá ještě a čistě oděná paní v zádušném tónu: „Jak, žádný z vás se ani chleba nedotkl?“

„Nebyly jsme hladovy, matinko,“ odpověděla Bedřiška.

„Proč jste ztratily všechnu chuť k jídlu?“

„Viděly jsme posla od našeho patrona, o němžto nám tatínek tak často vypravuje,“ řekl na to Wolfgang.

„Tak! tedy nám to pověz, jak se to stalo, Wolfgangu,“ pravil dobrosrdečný muž, jenž právě do pokoje vstoupil a v němž obě děti tatínka svého poznaly.

„Pomysli si,“ vypravoval Wolfgang, „krásný velký muž s hezkým obličejem, jenž jako král vypadal, pravil nám, že je poslem našeho patrona.“

„A jak vám to dokázal?“ ptal se kapelník.

„To právě chceme vědět; přislíbil mi frak pro tebe a šaty pro matinku a něco pro sestřičku — a dobrý oběd pro nás všechny.“

Starý Mozart musel se mimovolně nad prostotou dítěte svého dáti do smíchu. „A ty to věříš všecko, milé dítě?“ pravil otec.

„Přítel našeho patrona mně to pravil; a ještě více, místo tohoto chudobného domku budeme bydlet v krásném paláci.“ Při těchto slovích ohlížel se malý Wolfgang jako opovrhlivě kolem sebe. Pokoj, v němž bydleli, sloužil skutečně nejen za byt, nýbrž i za kuchyň. Na jedné straně stál krb; na druhé straně piano, v prostředku stůl z temného dřeva a okolo několik hrubých stolic.

„Ano, tatínku, budeme bydlet v paláci, budeme mít dost služebníků, kteří nás poslouchati musí. Ale co tu děláš, maminko; ty přec nebudeš chtít vařit; vždyť dostaneme hotový oběd!“

Otec a matka smáli se, anto najednou na dvěře se klepalo.

Byl to krytý vůz, z něhož kuchař a jeho pomocník potřebné věci k obědu nejskvělejšímu vybírali.

„Přicházíme od té osoby, která Wolfganga Mozarta u vchodu lesíka našla!“ řekl kuchař vstupuje. Na to postavil, jak mu to jeho pomocník přinášel, rozličná již na misách upravená jídla, několik lahví vína a vše ostatní k výbornému obědu na stůl.

„Nemůžete mi říci, kdo ten pán jest, co vás sem posílá,“ pravil starý Mozart.

„Nemohu vašemu přání vyhovět,“ odvětil na to muž uctivě.

Kapelník naň doléhal.

„Nuže tedy, pane, váš syn ví, kdo mne sem posílá.“

„Ano,“ zvolal Wolfgang, „a Bedřiška to ví také; je to posel a přítel velkého našeho patrona.“

„Pro všechny svaté, vysvětlete mi to tajemství!“ pravil Mozartův otec ke kuchaři.

„Nemohu vám, pane,“ odvětil kuchař, „ničehož pověditi, leč že je pro vás oběd zaplacen. Můžete jej chutě snísti. Když více věděti chcete, poručte, aby si váš syn ke klavíru sedl a něco improvisoval; pak objeví se zde ta osoba. Neptejte se mne po ničem více; neboť nemohl bych vám odpověditi.“

Když byl oběd připraven, odstranil se kuchař a odejel se svým pomocníkem. Malý Wolfgang byl první, jenž dlouhé mlčení přerušil.

„Nuže,“ zvolal, „nepovídal jsem vám to?“

„Milé děti,“ řekl Mozartův otec, „posadme se k stolu; šlechetný muž, jenž nám tato jídla poslal, je bezpochyby náš dobrý přítel, byť by i nebyl od našeho patrona. Pijme na jeho zdraví — jeho jméno je nám neznámo; avšak upomínka na něj utkví věčně v našich srdcích.“

Každý si může pomysli, jak jim jídlo chutnalo; tak skvěle ještě rodina Mozartova neobědvala.

V blízkém klášteře byly dvě hodiny. Wolfgang vyskočil ze stolice.

„Chci skládati sonatu, aby ten pán se objevil, co nám ten chutný oběd poslal.“

Na to přistavil si stolicu ku klavíru a klekl si na ni; byl tak malý, že jeho lokte kláves se nedotýkaly. Nejprve hrál *škály* s takou silou a správností, která se od tak mladistvého dítěte ani očekávati nedala; napotom přešel k *akkordům* a improvisoval naposled thema tak krásné a rozkošné, že otec i máti jeho u vytržení se nacházeli. Nechaje dětskou svou fantasií volně těkati, přejížděl svými malými prstečky klávesy tak zručně, že se podobal již hotovému umělci. Starý Mozart byl hrou jeho až k slzám pohnut. Všichni zapomněli na další jídlo a na připovězenou návštěvu cizince.

„Pojď sem, ať tě obejmou, drahý synáčku!“ zvolal otec, „s pomocí Boží, s pomocí panny Marie a našeho patrona bude z tebe slavný umělec, slavný skladatel a věhlasný muž. Ale kdo tě uvede do světa, kdo tě vyvede z temnosti, kamž nás chudoba uvrhla? Kdo ti bude ochrancem?“

„Já,“ zvolal hlas z venkova!

Sotva ale kapelník na cizince pohlédl, vyskočil ze stolice a s hlubokou poklonou pravil:

„*Jeho Majestátnost císař Rakouský!*“

III.

Několik dní po tomto dobrodružství plakala paní Mozartová; neboť chystala vše k cestě svého manžele a synáčka.

„Pojedeme ke dvoru císařovny Marie Terezie a sice na zvláštní pozvání jejího manžele Františka I.“

„Vždyť náš synáček není ani 6 let star a již má tak velkou práci zaměstnán býti,“ odvětila ubohá máti, vzdychajíc.

„Ale já pracuji pro tebe, milá maminko, a to mi působí jen radost,“ odpověděl Wolfgang, padna matince své kolem krku.

Hodinu na to byli již oba na cestě do Vídně. Přišedše tam, dozvěděli se, že je císař druhého dne přijmouti chce. Zatím dán byl rozkaz, aby se všechny přípravy učinily ku koncertu, k němuž všechny dvorní paní a dámy pozvány jsou, aby divotvorné dítě uslyšely.

Druhého dne navštívil starý Mozart své přátele a když domů přišel, našel syna, jak po pokoji skáče a se prohání.

„Pracoval jsem,“ pravil hošík, „a nyní chci si odpočinout.“

„Na takový způsob si hezky odpočineš,“ odpověděl se smíchem otec.

Když se večer přiblížil, vedl otec Wolfganga k císařskému dvoru.

(Dokončení.)

Feuilleton.

Dopisy z Čech a Moravy.

Z Hlinska, 27. května. (Beseda. — Zpěv. spolek.) Letos květl skutečně na venku i v Praze máj, máj v přírodě i máj v životě našeho národa. I u nás na sklonku krásného května podán důkaz, že ještě žijeme, uspořádáním velké národní besedy. Ač špatné počasí mnoho co do návštěvy besedy pokazilo, byla přece část besední velmi zdařilá. Hudební sbor provedl k úvodu velkou kavatinu z „Atily.“ Pak se střídaly sbory a písně i deklamace v utěšeném pořadu. Zpíván jednoduchostí a růzností vynikající sbor Veithův „Pozdravení pěvců“ a „Čtverylka z národních písní“ od Hellera, pak zpíval pan A. Veselský výtečnou píseň Pivodovu: „Na výsosti hvězdy svítí“ a svou skladbu: „Věnování.“ Nejčetněji zastoupeny byly deklamace. Sl. A. Strásáková deklamovala „Českám,“ sl. M. Strásáková: „Proč a proto,“ Bradova: „Vyzvání“ a M. Adámkova: „Já jsem Češka;“ dále deklamovali pp. Trpkoš „Bořivojův soud,“ Štířský „České lebky“ a K. Adámek: „Vzhůru!“ Zdařilé provedení veškerých čísel došlo obecnstvem všestranného uznání. 29. t. m. hrála u „Lva“ na fisharmoniku B. Plašilova. Ve hře osvědčila techniku i v přednosu jsme na mnoze pozorovali hluboké i cituplné pojmutí dobře volených skladeb. Hlavně vynikla dojemností hry v adagiu a v melodických skladbách. Hrála směsy z národních písní, výjimky z oper vlašských a j. — Myšlenka zaražení zpěv. spolku i u nás dozrává k uskutečnění.

Z Josefodolu. (Pěvecká zábava.) V neděli dne 8. června uspořádal zdejší zpěv. spolek v hostinci u „českého lva“ v Kosmanosích pěveckou zábavu, jejížto program následující čísla obsahoval: Proslov od Jana Marka. „Hymna na zpěv“ od vévody Arnošta Saského (v českém překladě). — „Cestující po vlasti,“ pochod od Fr. Abta. — „Česká vlasť“ od J. N. Škroupa. — „Na Prahu“ od V. J. Veita. Mimo tyto provedeny byly německé sbory od Karla Hiesera, Otta, Mendelssohna, Bartholdyho, Abta, pak fantasie pro piano od R. Willmerse, duetto pro 2 tenory od A. Hackla, pak andante a scherzo z Beethovenovy sonaty pro piano a housle.

Z Klobouk u Brna. (Beseda.) Slavný výbor besední v Kloboucích nám zase uspořádal ke dni 18. května v hostinci Martěnickém příjemný večer. Místnost byla velmi vkusně dekorována a naše pestrá orlice se tu vypínala a pyšnila. Hostinec byl přeplněn a hostí vzdálených a domácích veliké množství. Písně: Sbor. „V besedě“ od Hynka Vojáčka. „Odpadlý od srdce“ od Křížkovského, „Kovářská,“ s průvodem piana od Procházkovy, Sbor „Těšme se blahou nadějí,“

od Krova, ve sbor uvedený od Hellera, „Mlatecká“ od Hniličky a „Quodlibet“ ze slovanských písní od Vojáčka vypadly zdárně řízením veleh. p. P. Vogta. Práli bychom si, aby i u nás se zpěvácký spolek zarazil. — Deklamace přednášené pannou Verunkou Pilátovou, pannou Josefínou Pleškovou, p. Špacem, paní Zafkovou, učitelkou z Hoštěhrádek, a sice: „Slze vlastenek,“ „To se sluší.“ „Ženit nebo neženit,“ „Slovičko o domácnosti mužů“ vypadly vesměs výborně, a v pravdě jsme obdivovali veliký pokrok v deklamaci.

Ze Slaného, 3. června. (Valné shromáždění zpěváckého spolku.) Dne 29. května odbýval zdejší zpěv. spolek valné shromáždění. Hlavní předmět, o kterém se rokovalo, byly nově vypracované stanovy. Naskytla se nám tenkrát příležitost pozorovati úskoprsé jednání p. okresního „Seidla.“ Skoro v každém článku našel něco, co mu nebylo po chuti, propadl ale vždy se svým návrhem; i sami úředníci mu odporovaly, jediný oficial Stieber ostal mu věrným. Když přijalo nové stanovy s malými toliko změnami, pokročilo shromáždění na základě starých stanov k volbě nového výboru (poněvadž při našich poměrech lze předzvídati, že drahně času uplyne, než nové stanovy na vyšším místě stvrzeny budou). Zvoleni byli pan Jos. Mareš, ředitel panství hraběte Clam-Martince, Josef Hlaváček, měšťan, Jan Proskovec, c. k. berní, A. Prügl, jednatel, Tomáš Rubeš, obecní úředník, Vilém Michel, měšťan. Zpěvácký spolek odbýval 5. t. m. v hostinské zahradě pana Vély pro údy své pěveckou zábavu. Návštěva byla velmi četná. Přednášely se mimo jiné písně z pražského programu slavnostního a hlučný povzdy potlesk byl důkazem zdařilé přednášky. Zábava byla tak příjemná, že všeobecně se žádalo za deklamování, a tuť „Frajtr Kalina“ scházeti nesměl, ačkoliv nikdo na deklamaci připraven nebyl. Při této zábavě uzavřel ku všeobecné žádosti zpěvácký spolek, že dne 9. t. m. výlet do Mšce (Kornhaus) vykoná a tož ponejprv s práporem ovšem ještě prozatímným. Kéž by sl. výbor spolku zpěv. podobných zábav obecnstvu častěji připravil, nejen pro vyražení ale zajisté i ku zdaru vlasti!

Z ciziny.

Ze Lvova. (Towarzystwo muzyczne.) Tyto dni vyšla roční zpráva o působení towarzystwa muzycznego za rok 1861, z něhož následující data vyjímáme. Příjmy tohoto spolku obnášely r. 1861 5368 zl. 38 kr.; vydaje 4784 zl. 56 kr.; zůstalo v hotovosti 584 zl. 2 kr., v obligacích 250 zl., v notách a knížkách 1988 zl. 85½ kr., dohromady tedy 2822 zl. 87½ kr. Ředitelem hudebního spolku je pan Karel

Mikuli; na housle vyučuje p. K. Kozłowski; zpěvu p. Luigi Della Casa; na cello p. Dan. De Lange. Přednášky v harmonii a komposici (p. Mikuli) navštěvovalo 8 žáků, houslím se učilo 8 žáků; ženskému zpěvu (solo) 16; mužskému (solo) 17; zpěvu chorálnímu 10 chovanců; pianu 12; cellu 2 chovanci. V koncertech, kteréž tento spolek r. 1861 uspořádal, dávaly se mimo klassické a moderní komposice od rozličných skladatelů také útvory polských hudebních komponistův a sice: ouvertura k opeře „Halka“ od Moniuszki; „Śpiew rybaków“ pro mužský sbor s orchestrem od H. Rebera; sbory k dramatu Korzeniowského „Mnich“ od Mikuliho, trio od Chopina, nocturno (C-moll) od téhož, fantasie od Chopina, duetto pro piano a housle od Mikuliho, kvartett od Rebera, pak zpěvy od Chopina, Moniuszki, Nowakowského, Madejského, Lubomirského, Mikuliho. Protektorem této jednoty jest: Jeho Exc. Alex. hr. Mensdorf Pouilly, c. k. místodržící; zástupcem jeho Jeho Ex. Kajetan hrabě Lewicki; sekretářem a archivářem p. Václav Dunder, spolupracovník Dalibora a chvalně známý spisovatel hudební.

Ochotnická divadla.

V Litomyšli provozovali pp. ochotníci kus „Starý manžel,“ který velmi slušně proveden byl: účastenství však bylo slabé. Část výnosu určena byla pohořelým ve Skuči. — V Kolíně dáván byl od divadelních ochotníků „Svatojanský dvůr“ k všeobecné spokojenosti. Hrubý výnos obnášel 130 zl. r. č.; čistý výnos obrácen na zřízení učebních prostředků reální školy. Dekorace zhotoveny p. Koutským. Slyšíme, že se nyní ujal divadla sám p. měšťanosta, jakož že i divadelní výbor zřízen byl. Zpěvácký spolek po pouti svatojanské také obživuje. Znamku života podal tím, že se dle stanov nový výbor volil, a jak se zdá, zasadí se o to, aby ne jmenem, ale činem pro věc působil. — Představení divadelní vysokomýtských pp. ochotníků dávají se péčí ředitele zdejší hlavní a reální školy p. Jos. Hofmanna od měsíce dubna. Provozovány jsou posud od ochotníků tyto hry: „Pan Strejček“ od R. Benedixe, „Dareba“ od J. K. Tyla, „Jeden z nás se musí oženit“ a „Ona mne miluje“ od G. Pfegra. Dne 29. t. m. provozovati se bude „Statek Lhota“ od Lomnického. Veškeré hry došly velkého účastenství a obecné pochvaly se strany obecnstva. — Táborští divadelní ochotníci připravují na prostřední svatodušní svátek představení činohry: „Muka chudé ženy“ ve prospěch bibliotheky tamní realky.

Divadelní společnosti.

Zöllnerova divadelní společnost, ukončivši představení svá v Táboře, kdežto se jí valně nedarilo, odebrala se do Treboně. — Společnost p. Kulasa (Štandery), davši dne 26. května v Hradci Králové poslední své představení, odebrala se do Králové Dvora.

Kronika zpěv. spolků.

V Bělé u Bezděze bude se dne 9. června odbývatí národní beseda. Program: Ouvertura od Boildieu-a. 2. „Náš zpěv,“ sbor od Zavrtala. 3. „Já jsem Češka,“ deklamace od J. Čejky. 4. „Nocturne“ na forte od Th. Döhlera. 5. „Kalina,“ sbor od Vašáka. 6. „Libušin snatek,“ dvojhlas od Škroupa. 7. „Utonulá,“ sbor od P. Krížkovského. 8. „Vysloužilce,“ deklamace od Prerhafa. 9. „Aj čo by boža,“ solo od F. Pivody. 10. „Sohaj,“ sbor od P. Krížkovského. 11. „Il baccio,“ sbor od Arditi-ho. 12. „Čechův sen,“ směs z národních písní od J. Illnera. 13. „Kde domov můj.“ — Napotom má být hudební zábava. — Zpěvácký spolek Pardubický hodlá ve spojení se spolky obchodních měst v červenci zaříditi národní slavnost na Kunětické hoře. — Ve Vídni zražen jest slovanský zpěv. spolek, jehož ředitelem jest chvalně známý pěvec ballad p. Förchtgott. — Ve Velvarech zařizuje se též zpěvácký spolek, kterýž co nevidět do života vstoupí. — Zpěváčtí spolkové Brandýský a Staroboleslavský učiní tyto dni společný výlet do Skorkova. — Pěvecká a divadelní zábava v Pardubicích odbývala se dne 9. června 1862 v 6 hodin večer v letním divadle v zahradě p. Lorence. Program: Proslov: I. oddělení. 1. „Na vlast,“ sbor od Láblera. 2. Deklamace. 3. „Těžké orání,“ sbor od Vašáka. — II. oddělení. 4. „Převržená slánka,“ žert v 1 dějství. Na konec: 5. „Cikáni,“ sbor od Vogla. 6. „Cena ženy,“ deklamace. — Čistý výnos určen pohořelým ve Skutči.

Obzor umělecký.

Divadlo. Jak známo, bylo město Pompeji blíž Neapole r. 79 p. Kr. následkem strašného soptění Vesuvu zasypáno. V novějším čase vykopána jest větší část města a také okrouhlé divadlo, v němž se nyní představení dávají. Ředitel divadla tohoto Antonio Langini vyzývá obecnost k návštěvě následujícím návštěvám: „Městské divadlo v Pompeji otevře se příští neděli provedením opery „Dcera pluku“ od Donizettiho dočkavši se pod ředitelstvím p. Quintiusa Martia posledního představení „Trojanek,“ tragédie od Sennecy, byvší právě 1800 let odročeno. Prosíni tedy vysokou šlechtu a ctěné obecnost, aby přízeň, jižto mému předchůdci prokazovalo, na mne přeneslo, anto se dle sil vy-

nasnažím, by můj repertoir důstojně stál vedle onoho mého předchůdce.“ — Joannis Peřvanoglu přeložil Göthovu „Ifigenii“ do novořečtiny. — Německý obrázkový časopis „Gartenlaube“ přináší podobiznu naší krajanky Fanny Janouškové, která nyní za nejlepší dramatickou umělkyni v Německu platí. — Výtečný komik Christy, miláček obecnosti Novoyorského, skočil následkem pomatenosti smyslů s okna a zůstal okamžitě mrtev. Zanechal po sobě 100000 dollarsů, měl ale stále tu myšlenku, že všechny ty peníze ztratí a na mizinu přijde. Jeho čin se tímto vysvětlí. — Bedřich Halm, spisovatel „Griseldy,“ vystoupí co nevidět po dlouhém poklidu s novou dramatickou básní v 5 aktech „Elektra v Delfi,“ která se poprvé v divadle „Victoria“ provozovati bude.

Hudba. Dvouaktová opera „Lulla Rook“ od Feliciena Davida jest ještě dosud důležitou událostí v Pařížském hudebním světě. Opera tato láká tak obecnost, že divadlo příjmů báječné výšky dosahuje. Pakliže i každé číslo opery „Lala Rook“ originalností a bohatostí na melodie nevyčnívá, přec se označuje v každém čísle ideální směr tohoto umělce. F. David neuzívá otřepaných flašinetových melodií, jaké se v novějších komických operách zhusta nacházejí; snažit se spíše vždy a časem s patrným namáhaním, by se pozvedl na nižší prósy. — Dvorní kapelník Strauss v Karlsruhe utvořil z Auffenbergovy drámy „Sanice Novgorodská“ operu, která se tam s příznivým výsledkem dávala. — Belgický komponista Gevaerts, jenž nedokončenou operu Halevyho dokončí, skládá novou operu „Beatrice a Benedikt.“ — Kapelník Barbieri v Pešti složil novou operu „Kolumbus,“ která se v tamějším německém divadle provozovala. — Obě ouvertury od Meyerbeera a Auber, které se při otevření Londýnské výstavy provozovaly, vyšly právě v klavírním výťahu. — Král Pruský udělil dvornímu kapelníkovi Kückenovi ve Šverině řád červeného orla.

Z Prahy.

České divadlo. V neděli dne 1. června dávala se v Novoměstském divadle jalová vlastenecká činohra „Obležení Prahy od Švédů“ od Štěpánka, která však raději v archivu ležeti mohla. Uplynula již doba, kdež takovéto kusy oblíbeny docházely a jelikož obecnost česká již na lepší a záživnou ztravu uvykla, nedá se ani mysliti, že by provedením takového bezcenného kusu obecnosti se posloužilo. O provozování „Pisničkáře“ dle Kneisla od Boleslavského, jež jsme dne 3. června viděli, nedá se též nic zvláštního říci leda to, že pan režisér Svoboda titulní úloze svou výtečnou hrou úplné platnosti dodal. Ve čtvrtek dne 5. června dostalo se nám konečně lepší pochoutky provedením záživné a efektní veselohry „Hrabě z Le-

toriéru. Představení bylo slušné a úlohy přiměřeně provedeny. Z herců vynikal zvláště p. Kolar ml., jenž úlohu parlamentního rady Desperièresa se všemi nuancemi velmi obratně provedl. Paní Pešková byla na svém místě a závodila o palmu vítězství s velkým úspěchem. Chvalnou zmínku zasluhuje p. Šamberg (Tibull) a sl. Bollardova (Marianna), kteří k příznivému výsledku této veselohry značně přispěli. Včera se provozovala „Dáblová podšívka,“ žertovná báchorka se zpěvy od J. Grüna, přel. J. S. a.

— „Májový sen,“ dárek našim panám, nazývá se pěkná, úhledná knížečka, již sepsal Václav A. Crha, a vydal F. Libiš v Praze. Jsou v ní milostné básně „Rukopisu Kralodvorského,“ k jejichž smyslu složil spisovatel vhodné časové. Následuje krátké přehledné pojednání o „Ruk. Kral.“ k čemuž připojeny vysvětlivky básní časových a krátký přehled české literatury; konečně nástin životopisný Honoraty z Wiśniowských-Zapové. Ozdobena jest knížka podobiznou Honoraty z Wiśniowských-Zapové a hodí se zajisté na každý stolek toaletní.

— Husův pomník. „Hlas“ od 31. května sdělaje následující zprávu: Jižr. 1860 navštívil jeden cestující z Porýnského Pruska městy Husinec (v kraji píseckém), rodiště to našeho mistra Jana. Navrátil se do své vlasti, zavedl doma sbírku, kteráž 400 tolarů vynesla, jež pak odeslal neznámý ctitel Husův obci husinecké s tím doložením, aby se peněz těch použilo k zřízení pomníku šlechtnému reformatorovi českému v rodišti jeho. Obecní představenstvo odeslalo peníze k účelu tomu obdržené c. k. okresnímu úřadu prachatickému s dotazem, zdáť má použití té sumy k účeli svrchu udanému. Okresní úřad tázal se bezpochyby zase dále krajského úřadu píseckého, a tak se dostala celá ta záležitost až ke konsistori, kteráž konečně rozhodla, že se „kacíři“ žádný pomník vystavěti nesmí, načež peníze byly zase vráceny.

— Offertorium od Vaňhala, výtečného českého skladatele, dávalo se dne 7. června ve Vídni v starém Lerchenfeldském chrámě. Kdy pak my as v Praze nějakou skladbu od něho uslyšíme?

— Česká hudba v Australii. V letošním masopustě nspřádala se v Melbourne, jednom z prvních měst Novose-landských česká beseda, při kteréž se poprvé provozovala „Kadryla z národních písní českoslovanských“ od Hellera, která ne toliko u Čechů ale i u rodilých Melbourneanů a Angličanů tak veliké oblíbeny došla, že pětkrát po sobě opakována být musela; a od té doby též mimo české kruhy nežádka se provozuje a sice vždy s velkým úspěchem. (Nár. L.)

— Výlet „Hlaholu“ odložen na neděli po sv. Duchu, dne 15. t. m.

— Se strany Svatoboru učiní

se, čehož třeba, aby se zakoupili hroby Presla, Šumavského, Jungmanna, Čelakovského, Havlíčka a j. a aby se postavili na nich náhrobky. Bude prý sestavena artistická komise, kteráž má rozhodnouti o způsobu těch náhrobků a o tom, zdaliž by se měli stavěti po jednotlivě neb souborně v jedné národní kryptě. Do komise té mají prý býti povoláni pp. Ullmann, Niklas, Hellich, Manes, Seidan a Vild. Sezení výboru bude se co nejdříve odbyvati. Přihlášení se k Svatoboru přijímá jednatel, prof. V. Zelený a pokud jest ve Vídni, zástupce jeho p. K. Štorch, pak pokladník p. K. Šimek na Svatováclavském náměstí.

— Českoslovanští výtečníci, jichžto obrazy ve skupeninách vydává kněz Rupert Precechtěl v Pešti, dospěli již ku skupení třetímu. Skupení 4. vyjde v srpnu. P. Precechtěl prosí, kdo by měl podobiznu Bernoláka a Tablice, aby mu je zapůjčil.

— Ředitel ochotnického divadla kosmanovského pan Baltasar Šindler sepsal původní veselohru ve 4 jednáních pod názvem „Malé vrtochy“ a zašle ji co nejdříve k censuře do Prahy. Dílo to, první pokus spisovatele, jest dle došlechu velmi zdařilé.

— Slovanská beseda v Londýně. Za příčinou světové výstavy mešká v Londýně více slovutných umělců slovanských. Pomocí jejich uspořádají tam četní našinci, kteří za toutéž příčinou v Londýně již se nalézají aneb v nejbližší přístích dnech se tam odeberou, velkolepou besedu slovanskou, v nížto se mimo písně hlavně přednáseti budou sólové skladby hudební. Beseda zahájena bude proslovem českým. (Hl.)

— Krajan náš p. Škroup, syn zesnulého kapelníka, engažován jest co sborníkem v Meiníngách.

— Příspěvek k životopisu H. Seelinga. Laskavostí p. V. A. Meisnera, švakra p. Seelinga, obdrželi jsme následující data: H. Seeling narodil se dne 14. února 1828 (tedy nikoliv 1829) v Praze. Jeho první učitel byl Wagner, bývalý ředitel kůru u sv. Ducha. Napotom měl Seeling jistého Rosenberga, israelitu, za svého učitele v hudbě a konečně Piskáčka, učitele piana na zdejších konservatoriu. Byv 18 let stár, vstoupil Seeling na Pražskou universitu. Dvě léta na to, r. 1848 zemřel mu jeho otec a tu mu matka dala dovolení, aby se zcela hudbě věnovali mohl. R. 1852 odebral se do Italie, r. 1856 v září do Orientu. V Smyrně spadl s koně a zlámal si levou ruku. Uzdraviv se tam, uspořádal v tomž městě koncert, aby obyvatelstvo přesvědčiti mohl, že nehodou tou ničehož na své hře neutrpl. V lednu cestoval Řeckem do Benátek. Italská válka vyhnala ho z Benátek. Jeho skladby vyšly u Senfta v Lipsku a jsou následující: Loreley op. 2; Nocturne op. 3; Trois Mazurkas op. 4; Allegro op. 5; Idylla op. 6;

Dvě poezie op. 7; Deux Impromptus op. 8; Barcarolle op. 9; Dvanáct klavírních etud a písně v rákosí.

— Náš krajan p. Leop. Jansa dal se opět v Londýně slyšeti. Účinkoval v koncertu zdatného virtuosa na harfu Karla Oberthüra, přednášaje s koncertistou Paque-em (cellista) velké trio F-moll od Oberthüra s velkým úspěchem. Jansa, co virtuos na housle a komponista chvalně znám, je z Ústí nad Orlicí rodem a žije od r. 1848 v Londýně z příčin politických.

— Hudba kostelní. V kostele Křížovníckém provozovala se v neděli svatodušní o 9. hod. velká mše do Es-dur od Drobiše, „Veni sancte“ od opata Voglera, offertorium do Es od J. Krejčího; v pondělí o 9. hod. nová mše do D-dur od J. Karasa, odchovance zdejší varhanické školy, pak graduale a offertorium od Krejčího. U nejsvětější Trojice provozovala se v neděli svatodušní o 9. hod. slavná mše do E-dur od Janáka s vložkami od opata Voglera a od Šnábla. V týž den v kostele sv. Jakuba provozovala se o 11. hod. veliká mše od Zvonáře, graduale od Horáka a offertorium od Šnábla.

— Na stavbu národního divadla nacházelo se dne 31. května v pokladnici 1314 zl. 34 kr. na hotově, 8326 zl. 13 kr. v kuzkách spořitelny, 60 zl. v dlužných úpisech.

— Mramorová kašna na náměstí neujde přece záhubnému osudu. V pátek dne 6. června stavělo se lešení, aby isochy na podstavci stojící sejmuti se mohly. Pro uměleckou cenu těchto výtečných soch z doby Rudolfa II. nechceme pochybovati, že aspoň tyto rádně se zachovají, aby se jim také tak nevedlo, jako ostatním částem památné kašny. Místodržitelství nevydalo zákaz proti bourání kašny, nýbrž zaslalo jen k městské radě přepis o vysvětlení tohoto jednání, kteréž prý ihned podáno bylo.

— Koncert dne 18. m. m. spoluúčinkováním „Hlaholu“ a sjednocených zpěv. spolků česko-slovanských v Novoměstském divadle uspořádaný vynesl tak značnou peněžitou část, že se bude moci po zapravení značných výloh ještě as 1000 zl. ve prospěch „Svatoboru“ odvésti.

— Slečna Mina Nerudova koncertuje se svou sestrou a otcem nyní v Christianii. Od krále švédského obdržela naše krajanka nejen medaili pro vědu a umění, nýbrž i drahocenný náramek.

— Sl. M. Hoffrichterova, která i v české operě účinkovala, engažována jest u divadla Gdanského (Danzig).

— Naše krajanka sl. Fischerova z Tiefensee zpívala nedávno v salóně korunního prince v Stuttgartu s velkou pochvalou a vystoupí tam co nevidět v operě.

— Vypsání ceny. V „Pozoru“ vypisují českoslovanští bohoslovci k tisícileté slavnosti zavedení křesťanství v Čechách

a na Moravě cenu 300 zl. za nejlepší historické drama z prvních dob křesťanských v zemích československých. Za druhou cenu jest ustanoveno 120 zl. a za třetí 80 zl. Práce konkurující mají býti do konce května 1863 redakci církevního časopisu „Hlasu“ v Brně zaslány.

— Koncert chovanců hudební vojenské školy řízením pana Pavlise bude se při příznivém počasí dne 14. t. m. při nepříznivém dne 16. t. m, na Žofíně odbyvati. Program koncertu je zajímavý: uslyšíme ouverturu „Sirenu“ od Aubera, pochodňový tanec od Meyerbeera, pak sola: variace pro dvě polnice, polonéz pro eufonion a variace pro pro křídlovku. Z ochoty bude bezpochyby sl. Brennerova účinkovati.

— Vlastenský pochod od Pavlise, který tak skvělého úspěchu došel, lze dostati v partitūře pro rozličné orchestry u pana skladatele za 2 zl. r. č.

— Veselý zpěvák. Právě vyšel druhý sešit této sbírky rozmarňných písní, kterouž redaktor „Humoru“ do neveselého světa vysílá. Sešit tento je vyšperkovan více než 200 žertovných národních písní. Cena jako prvního sešitu jen 25 nováčků.

— Městská rada v Poličce objednala pro městský chrám sv. Jakuba z kararského mramoru u krajana našeho mistra Levého v Římě v ceně 4500 zl. r. č.

Hudební literatura. Musikální obchodnictví pp. Christofa a Kuhé rozvíjí velikou činností u vydávání českých skladeb. Právě obdrželi jsme dvě nové roztomilé písně: „Výstraha“ — „Sen“ od bohatě nadaného Františka Kavana, které všem milovníkům zpěvu vřele doporučujeme. Obě písně jsou žertovného obsahu a vážený p. skladatel oděl je tak přiměřeným, prostým a vkusným rouchem, že se zajisté každému zalíbí. Nezkalený rozmar a prostosrdečnost jsou hlavní přednosti těchto písní, při nichž litujeme, že jich jest jen tak málo. Písně ty věnovány jsou národnímu našemu pěvci p. J. Lukesovi. — Dále vyšly v skladě tom „Výbor z českých národních písní“ pro piano uspořádané od Fr. Pivody a sice sešit druhý, jenž obsahuje písně „Otče, otče náš.“ — „Když jsem já k vám chodíval.“ — „Žezulinka kuká.“ — „Já nechci žádného.“ O ceně našich písní netřeba se zmíniti, podotkneme toliko, že jsou od p. Pivody obratně pro piano uspořádané k tomu účeli, aby méně sběhlí hráči, kteří těžší fantasie provesti nemohou, s nimi se bavili. — „Loučení“ je titul fantasie na české národní nápěvy pro piano od Ed. Nápravníka. Kdo zná všude oblíbenou fantasii „České perle“ od téhož skladatele, uvítá zajisté toto nové dílo Nápravníkovo, které jak co do zpracování též co do efektu první fantasii k boku se postaviti může. Skladba ta věnována jest Jindřichu Jaroslavu z Clam-Martinič a lze ji u Christofa a Kuhé dostati. — Nákladem nyní jmenovaných obchod-

níků vyšly opět nové taneční skladby a sice „Gambrinus,“ polka od Ferd. Preise a „Die Namenlose,“ kadryla od téhož, kteréž jarými rytmy vynikají.

Dur a moll.

Malíř Annibale. Když jednou Agostino Carracci v kruhu svých četných žáků o kráse

Laocoona mluvě zpozoroval, že Annibal málo pozornosti jeho řeči věnuje, lituje ho, vyčetl mu, že ho krása dokonalého, uměleckého díla nezajímá. Na to vyskočil Annibal, chopil se uhlu a nakreslil na stěnu několika tahy tak živě onu sochu, jako kdyby ji právě před očima měl. Celé shromáždění bylo u vytržení; Annibal však pravil: „Básníci malují slovy, malíři mluví svými pracemi.“ Tato odpověď týkala se Agostina, jenž činil nároky na jméno básníka.

Listárna.

P. S. Sbor „Žabí kantáta“ máme pohotově a můžeme je zpěv. spolkům přenechat; taktéž velký sbor „Ach, jaká to slast“ z Fidelia od Beethovena v českém překladu. — Panu L. — Krásné housle leží v expedici a stojí 18 zl. r. č.

Pozvání k předplacení.

Koncem tohoto měsíce ukončí se *první pololetí* Dalibora. Vyzýváme tedy P. T. ctěné *pány odběratele* jakož i *slavné zpěvácké spolky*, by své předplacení co nejdříve obnovili, aby v rozesílání Dalibora žádná přestávka diti se nemusela. Redakce Dalibora vynasnaží se, by všem požadavkům vyhověla, a kojí se nadějí, že i nás hudbymilovné občanstvo v našem podniknutí podporovati bude.

Předplácí se *pololetně* se zásilkou 1 zl. 70 kr.
celoročně „ „ 3 zl. 40 kr.

Úplná čísla od ledna t. r. *Loňský ročník Dalibora* bez příloh sice ale s praemiemi (podobiznou Horáka) lze za 1 zl. 30 kr. dostati. S expedicí Dalibora úzce spojena jest:

Kancelář pro opisování musikálií,

kdež se *noty opisují*, písně a arie *transponují*, jednoduché skladby pro *rozličné orchestry* *arranzují* a kdež i *rozličné české netištěné sbory* dostati lze. *Přehledy textů* německých, francouzských, italských atd. *k sborům, písním, ariím, k divadelním kusům* možná v kanceláři obdržeti. Při této příležitosti podotýkáme, že *kusy pro piano*, které v *Německu tiskem* vyšly, za

polovici jejich cen

v *opisu* poskytnouti můžeme, což zajisté pánům učitelům hudby vítáno bude.

Kancelář má na skladě všeho druhů *kvarsett, sborů, terzett* pro zpěv, *duetta, písně, arie, skladby nejnovější*, pak *ouvertury českých skladatelů*, jmenovitě

- ouverturu „*Atexej*“ od Procházky,
- „ „*Annu Landskronskou*“ od Aberta.
- „ „*Vlastu*“ od Ed. Nápravníka,
- „ „*Ná české nápěvy*“ od Č. Vinaře.
- „ „*Taborita*“ od Hniličky, atd.

Všechny tyto *ouvertury* můžeme dle přání pro *rozličné orchestry* a též i pro *piano* obstarati.

Kancelář jakož i *expedice Dalibora* nachází se v *Praze* u města „*Peště*.“